

Wegwezen voor niks

De rots

Je hebt geen geld, maar wilt er tóch even tussenuit. Wat nu? Gewoon lukraak aanbellen en vragen om onderdak, dan maar. Voor het BNN-programa 'Nu we er toch zijn' testte Filemon Wesselink de gastvrijheid van Nederland. Hier een minicursus, met zijn succesfoefjes. „Zorg altijd dat je bij een plantenbak zit. De koffie kan héél erg zijn.”

Om jezelf voor een logeerpartij uit te nodigen, hoeft je niet per se een tv-camera mee te sjouwen, meent Filemon. Ook een bekende kop is niet eens noodzakelijk. „Als je iemand oprecht vraagt om je te helpen, krijg je veel gedaan. Zolang het maar eerlijk en écht is. Ik denk dat veel deuren open gaan omdat mensen het gezellig vinden om spontaan bezoek te krijgen. Eindelijk leven in de brouwerij!” Een keer proberen? Hier tien tips:

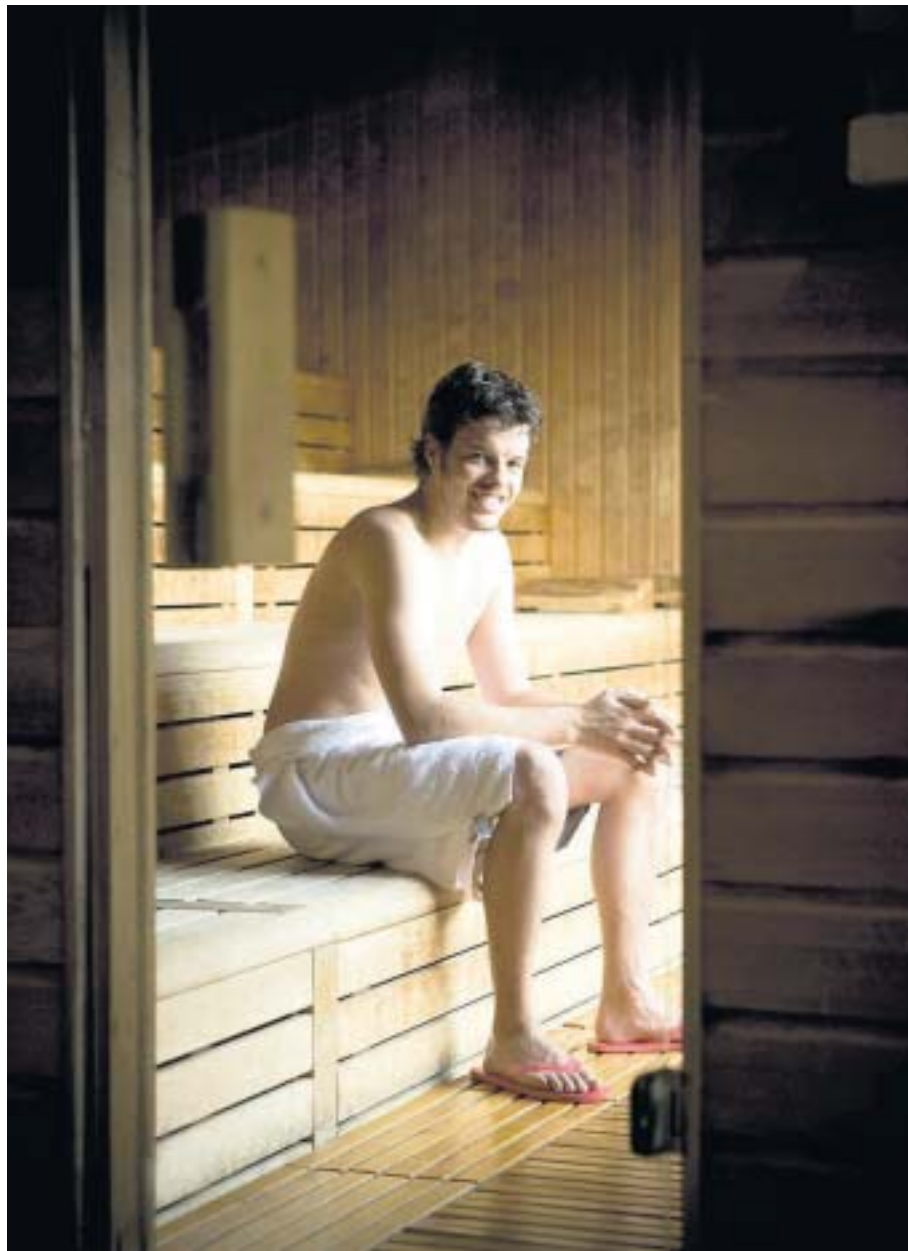
Tip een: Wees selectief bij het kiezen van de huizen. „In volksbuurten heb je meer kans om binnengevraagd te worden dan in villawijken. Bij rijtjeshuizen in gewone buurten zijn ze er aan gewend om de deur voor elkaar open te zetten. Daar hebben ze ook minder zorgen. Geen hoofdpijn over de zaak, hun tweede huis of de bladeren in hun zwembad. Dan heb je ook meer tijd voor een ander.”

Tip twee: Denk na over je openingszin. „Ik vraag altijd eerst: 'bent u gastvrij?' Dan zeggen ze bijna nooit nee. Zodra ze ja zeggen, ga ik daarop in. Dan zeg ik weer: dat komt goed uit, om dan meteen mijn verzoek bij ze neer te leggen. Door die eerste

vraag, zwemmen ze in een fuik waarin ze eigenlijk altijd vastlopen. En dan heb je je koffie en je boterham al te pakken.”

Tip drie: Zorg dat je er verzorgd uitziet. „Ik ga altijd goed geschoren op pad. Mijn kleding is netjes, maar niet te opvallend. Kleed je ook zeker niet te netjes. Als je met een stropdas en een pak aan komt zetten, denken ze dat je iets wilt verkopen. Dan knappen ze meteen af.”

Tip vier: Klop aan bij de juiste doelgroep. „Mannen zijn makkelijker dan vrouwen. Dames zijn vaak argwanend. Ik denk dat dat komt omdat ze eraan gewend zijn om meer op te passen. Mannen vinden het vaak allang best, als er maar wat gebeurt. Bij gezinnen met kinderen maak je minder kans. Die hebben een vast ritme met allerlei verplichtingen waar ze niet zo maar van



Voor de programmareeks 'Nu we er toch zijn' kwam Filemon Wesselink terecht in een huis waar hij van de gastvrije bewoners gebruik mocht maken van hun bubbelbad en sauna.

kunnen afwijken. Maar jonge stellen zonder kinderen gooien vaak meteen de deur open. Vaak bellen ze nog vrienden of familie ook, om langs te komen. Kun je nagaan hoe groot de behoefte is aan onverwachte bezoekers.” „Voor de serie 'Nu we er toch zijn, op vakantie' klopten we aan bij toeristen. Daar krijg je alles gedaan. Vakantiegeers hebben alle tijd en vinden bezoek alleen maar leuk. Voor die groep ben je een extra attractie in de vakantie verhalen.”

Tip vijf: Kies het juiste tijdstip. „Bel aan als het nog licht is.”

Tip zes: Neem een slaapmatje mee en draag dat zichtbaar. „Daarmee laat je zien dat ze niet per se een bed voor je hoeven op te maken.”

Tip zeven: Snijd bij binnenkomst meteen het goede gespreksonderwerp aan. „Mannen hebben het graag over hun werk of hun hobby. Zo ben ik zelf ook. Ik kan uren praten over wielrennen. Bij mijn vriendin hoef ik niet met die verhalen aan te komen, maar als anderen een beetje interesse tonen, ben ik blij dat ze luisteren. Vrouwen zijn er gevoelig voor als je over kinderen begint.”

Tip acht (speciaal voor aspirant-tv-makers): Probeer verdieping in het gesprek te krijgen. „Dat is het lastigste, maar voor een tv-programma het

meest interessante. Meestal vinden gastheren en gastvrouwen het moeilijk om over persoonlijke dingen te praten, maar toch probeer ik het, want die kant van het verhaal maakt het boeiend. Dus ik boor graag de klassieke thema's aan. Liefde, verdriet, haat, vergeving, verlangen: de dingen waar veel over te zeggen is. Ik pak ieder klein signaal op om het gesprek die kant op te sturen. Een foto aan de muur spreekt vaak al boekdelen.”

Tip negen: Zorg dat je uitgerust bent. „Reken er niet op dat je echt aan nachtrust toekomt. In ruil voor de gastvrijheid rekenen je gastheer of gastvrouw erop dat je tot laat opblijft om met ze te praten. Er komt meestal een borrel op tafel. Dat is goed voor de verhalen, maar minder handig als je slaperig bent. Uitslapen lukt bijna nooit, want de gastheer of gastvrouw moet vaak al weer vroeg aan het werk.”

Tip tien: Ontwijk huizen met honden. „Niet vanwege het geblaf of het risico dat ze bijten. Maar als het baasje je binnen vraagt, loop je de kans dat je op de grond tussen de haren moet slapen. En wie wil dat?”

'Nu We Er Toch Zijn Op Vakantie' is de komende weken iedere werkdag om 22.00 uur te zien bij BNN op Nederland 3. De volgende aflevering met Filemon is op 19 juli.

Hij probeert krampachtig zijn waardigheid te bewaren. Ik luister zwijgend naar zijn verhaal. Mijn bewondering voor hem stijgt ongeveer per seconde. Het is verbazingwekkend te constateren hoe hij ermee om gaat.

Zorgvuldig kies ik af en toe woorden om hem feedback te geven. Beseffende dat hij breekt als ik meelevend toon.

Natuurlijk vraagt hij zich af waarom het hun is overkomen. Ze zijn een gelukkig gezin. Dan slaat plotseling het noodlot toe. Zijn zoon is twaalf jaar oud en heeft leukemie. Hij legt een foto op tafel die de dag er voor is genomen. De jongen heeft een aandoenlijk kaal hoofd. Uit zijn ogen straalt een volwassen wijsheid.

Wanneer ik me op het kind instel, zeg ik tegen de vader dat ik enorm trek in ijs krijg. Deze woorden doen het ijs breken. Lachend zegt zijn vader dat het klopt. Gisteren is zijn kind thuis gekomen uit het ziekenhuis.

Hij hoeft even geen sondevoeding meer. Mag in principe alles eten wat hij wil. Het eerste wat zijn zoon zegt, is dat hij ijs wil eten.

Deze periode is bedoeld voor rust. Een welverdiende rust na een aantal chemokuren. Echter deze jongeman is er nog niet. Over een paar weken krijgt hij een beenmergtransplantatie. Zijn vader legt aan mij uit, dat deze behandeling te vergelijken is met het resetten van een computer. Al de stamcellen worden gedood. Daarna krijgt de jongen vers bloed in zijn lichaam.

Ik zie in de toekomst de jongen liggen in een zuurstoftent. Even ervaar ik hoe ziek hij is. Zijn vader beaamt dat dit bij de behandeling past. Ik herhaal wat ik al door de telefoon heb gezegd. Dat ik geen arts ben. Hij heeft de afspraak gemaakt, omdat hij benieuwd is naar het proces waar zijn zoon in zit. We praten daar samen over. Daarna stel ik voor om de kaart te leggen op vader zelf.

Eerst constateer ik dat de moeder in haar oerinstinct zit. Als een leeuwin verdedigt zij haar jong. Ik verwoord mijn onuitgesproken woorden. Dat hij een groot respect heeft voor de moeder van zijn kind. Zijn lip trilt als hij dat bevestigt. Moeder en zoon weten de juiste vragen aan de artsen te stellen. Vol vertrouwen laat hij hen hun gang gaan.

Ik zie zijn eigen rol in het geheel. Zelf heeft hij totaal geen behoefte om op de voorgrond te treden. Hij is de rots in het grillige landschap. Immer aanwezig om tegenaan te leunen. Voor wie er behoefte aan heeft. Rustig vertelt hij andere ouders in soortgelijke situaties, wat hen te wachten staat. Dat is zijn manier van overleven.

Net als een rots, gaat hij op in het landschap. De echte helden zie je niet.

Die laat je waardig in stilte huilen.

www.karinzent.nl



Karin Zentveldt is een medium en heeft een eigen praktijk. Op deze plek vertelt ze over wat ze zoal meemaakt. Om de week in Vrij.

MEDIUM

Tekst: Jan Vriend Foto: Roland J. Reinders